

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZBAJA VSJ KI TOREK.

— Lastnik in urednik: —

Jugoslavanska delava listovna družba v Chicago, Illinois.

Naročnina: Za Ameriko \$2.00 za celo leto, \$1.00 za pol leta. Za Evropo \$2.50 za celo leto, \$1.25 za pol leta.

Oglašje po dogovoru. Pri spremembi kvartalno je poleg novega naslova tudi stari naslov.

Glavno slovensko organizacijo Jugosl. socialistične zveze v Ameriki.

Vse pritožbe glede nerednega pošiljanja lista in drugih nerednosti, je pošiljati predsedniku družbe

Ivan Molek, 4008 West 31. Street, Chicago, Ill.

PROLETARIAN

Owned and published every Tuesday by South Slavic Workmen's Publishing Company Chicago, Illinois.

Subscription rates: United States and Canada, \$2.00 a year, \$1.00 for half year. Foreign countries \$2.50 a year, \$1.25 for half year.

Advertising rates on agreement.

NASLOV (ADDRESS): "PROLETAREC"

4008 W. 31. STREET, CHICAGO, ILLINOIS

BODIMO NESTRANKARSKI!

Zadnji čas se javlja po nekem delu slovenskega časopisa v Ameriki zopet nova, za Slovence baše edinozveličavna teorija: o pustimo strankarstvo! Bodimo Slovenci, pa zavrnimo politiko, ki nas loči in je kriva, da se ne moremo združiti kot Slovenci!

Ta nauk se prodaja tuintam kot velika modrost, s katero je svetli duh nenadoma razsvetlil preroko, da rdečo z njo slovenski Izrael v Ameriki. Ali nekaj nam dani pa ušesih, kakor da smo to pesem že večkrat čuli, četudi je bila melodijsko vsaj nekoliko drugačna. No, vsi preroki ne pripovedujejo nič novega. In kasa, ki se pogruva, ni nič boljše danes, kot je bila takrat, ko se je skuhala prvič, kar je bilo že davno.

Pridige zoper strankarstvo ni so nič drugega kakor pridige zoper socializem. Tako nismo padli na glavo, da ne bi razumeli tega. Zelo naiven bi moral biti, kdor bi pričakoval, da opuste klerikalni svoje strankarstvo. Gotovo torej res nihče ne pričakuje tega. Medeni nauk o nestrankarstvu ni namenjen klerikalizmu. Torej pridigajo to blago teorijo le socialistom, ker ne vemo, kakšno drago strankarstvo naj bi se med Slovenci v Ameriki še našlo.

Ze dejstvo, da je tukaj ena stranka, ki ne bo nikdar pristojevoljno opustila svojega strankarskega stališa in svoje prognoze, je dovolj močan in jasn argument, da je vse nestrankarske in nadstrankarske razjede od muh. Ali tudi brez obzira na to je popolnoma nezmisljeno in brez pomena.

Ljudje, ki zagovarjajo nekakšno nebeško slovo in harmonijo, si pogosto nam domisljajo, da je to nekaj višjega in idealnejšega. To pa nikakor ni res. Pomanjkanje stranke za znamenje zaostalosti; obstanek različnih strank je znamenje razvoja.

Kdor nima nobenega mnenja, ali pa kdor je pripravljen svoje nazore vsakršno vtakniti v žep, ne vidi, ampak je duševno zelo siromasen in nesamosten človek. Kjer so mnenja, tam so pa stranke.

Advokati nestrankarstva pa prezirajo predvsem važno dejstvo, da ne nastajajo in ne ginjejo stranke po volji ljudi, ampak po potrebi, ki določa tudi ljudsko voljo. Stranke so izraz interesov in zavesti teh interesov. Dolkder se ne posreči apostolom absolutne sloge odpraviti nasprotne interese, tudi ne bodo odpravili strank.

Glavni interesi v človeškem življenju so gospodarski. Ne pravimo, da so to najpomembnejši in najplemenitejši interesi, ampak glavni so zato, ker so gospodarske razmere podlaga, na kateri je zgrajeno vse drugo. Ne vpraša se, če je to lepo ali grdo, če nam je všeč ali ne. Tako je, in ker je tako, moramo to vpoštevat.

Gospodarske razmere imajo dandanes razreden značaj. Med razredi so gospodarska nasprotja. Kjer spoznavajo ljudstvo to dejstvo, tam se razvijajo tudi stranke po gospodarskih interesih, torej po razredih.

Delavci imajo drugačne interese kakor kapitalisti. Dosednja je, da se združijo v svoji stranki, ne pa s kapitalisti skupaj. Kajti s kapitalisti se morajo bojevati.

le Slovenci! Ampak nihče ne more spraviti s sveta resnice, da so nekateri Slovenci bogati, drugi pa siromašni, da nekaterim ni treba delati, drugi morajo pa trdo garati; in če so take razlike, se morajo tudi politično izražati.

Biti le Slovence, pa pustiti strankarstvo, bi pomenilo za slovenske delavce, da naj se vdajo v božjo voljo in naj opuste vsak boj za zboljšanje svojega položaja. Kajti brez organizacije se ne morejo bojevati. In stranka je bojna organizacija.

Včasih se ugovarja: Naj se strokovno organizirajo; naj bodo člani unij.

To je gotovo prav in potrebno, ampak vse to ni. Strokovna organizacija ne more nadomestiti politične in ne more opravljati njenih nalog. Mnogo gospodarskih vprašanj se le politično lahko rešuje. To velja zlasti za vsa tista vprašanja, ki se tičejo vsega delavskega razreda. Večina vseh predmetov, ki prihajajo na dnevni red v občinskih zborih, državnih legislaturah, v kongresu, je gospodarska. In pri teh predmetih je delavstvo drugače prizadeto, kakor kapitalisti. Torej ne more biti delavska politika enaka kapitalistični. Če mora biti drugačna, mora pa delavstvo imeti tudi drugo, od kapitalistov neodvisno politično organizacijo in njegovi zastopniki morajo imeti popolnoma proste roke, da v vsakem slučaju lahko nastopajo le v oziru na delavske interese in proti vsemu, kar jim je nasprotno.

Razumeli bi, če bi se slovenskim delavcem reklo, da naj bodo delavci, ampak tudi Slovenci. Toda ta poziv je nepotreben, kajti socialistična stranka, ki je politična organizacija delavstva, ni še nikdar rekla slovenskemu delavcu, da na sme biti Slovenec, italijanski, da ne sme biti Italijan, ruskemu, da ne sme biti Rus.

Toda Slovence je človek lahko brez obzira na to, če je socialist, klerikalce, liberale ali kar koli. Zato, da pripada človek svojemu narodu, mu ni treba opustiti svoje stranke, brez katere bi bil politično brez pomena in brez moči.

Razredna nasprotja so tudi med Slovenci. Ako bi kljub temu ubogali preroko in opustili stranke in strankarstvo, pa bi bili samo Slovenci; bi s tem le pokazali svojo nezrelost. Izražali bi namreč, da ne poznamo razmer in da se ne zavedamo nasprotij, ki obstajajo.

Nezrelost pa gotovo ni lastnost, za katero bi se mogli trgati in na katero bi narod moral biti ponosen.

V vsakem narodu, ki se je razvil, so se razvile tudi stranke. To velja tudi za Slovence. Ako ne stojimo tamkjer smo bili v predrubarskih časih, tedaj ne moremo izhajati brez strank.

Za preroko harmonijo niso oasi ugodni. Razmere niso harmonične, zato tudi ne more biti harmonično tisto, kar izhaja iz razmer. Politični slova, kjer so razmere neslozne, pomeni zaostalost. Stranke pomenijo napredek.

Potrebno ni, da opuščamo strankarstvo. Potrebno je, da se vsak pridruži tisti stranki, v kateri so zastopani njegovi pravi interesi.

Vojske mezd.

Pogostoma je citati v hudobnih, puntarskih, zlasti socialističnih listih, da nima ameriški senat nič socialnega značaja. To je enostavno neresnično. Pravi zadnje dni je senat pokazal, da se zna pobrigati tudi za mezle in druge socialne reči. Na dnevnem redu je bil vojni proračun, in v dodatku je visoka zbornica sklopla, da se zvišajo častnikom in vojakom stalne vojske in milice, ki opravljajo službo na mehiki meji, plače, da se zboljšajo razmere v ta borih, in da smejo častniki in vojniki glasovati pri predsedniških volitvah.

Senator Reed je predlagal, da naj se plačuje vojakom na meji enaka plača, kakor če bi služili v tujini. Častnikom se je zvišala plača za deset, ostalim vojakom za dvajset odstotkov. Za napravo lesenih podov in mrež proti komarjem v šotirih se je dovolilo 250.000 dolarjev.

Nismo nevoščljivi. Ampak isti vladni častniki in vojniki, ki delavci na mehiki meji služijo n. pr. delavci ob panamskem prekopu. Ze davno se potegujejo za boljšo plačo, pa zaman. Kakor da visoki senat o njih sploh nič ne ve.

Kapitanova smrt.

Vse angleško javno mnenje je zopet de skrajnosti razburjeno zaradi nemške justice in njene zadnje sarnine obsodbe.

Nemško vojno sodišče je obsodilo na smrt kapitana trgovske parnika "Brussels", Chas. Fryatta, katerega je zadnji mesec neka nemška torpedovka z njegove ladje vred pripeljala v Zeebrugge. Pred vojno sodišče je bil postavljen, ker se je baje svoj čas poizkusil s svojo ladjo zaleteti v neko nemško podmarnko. Obsojen je bil po nagli sodbi in ustreljen.

Nemško uradno poročilo o tej eksekuciji se zaključuje s sledečim stavkom:

"Tako je eno izmed mnogih franktirerskih dejanj angleške trgovske mornarice proti našim bojnim ladjam dobilo sicer zakasnelo, ali zasluženo plačilo."

To poročilo je napravilo na angleški zunanji urad globok vtisk, in ker zastopajo med vojno. Zedinjene države angleške interese v Nemčiji, je državni tajnik Frey takoj poslal ameriškiemu poslanstvu v Berlinu Gerard sporočil podobenosti tega sluedja.

Zunanjemu uradu je bilo tudi sporočeno, da so Nemci pet ženskih uslužbenk z ladje "Brussels" odpravili v koncentracijski tabor; energičen protest angleškega zunanjega tajnika zahteval, da se to ženske takoj izpuste, ker je njih in teritorije nezakonito.

Dopisniku ameriške "Associated Press" je dejal zunanji podtajnik baron Newton:

"To vestih, ki smo jih dobili doslej, izgleda, da je usodniški kapitan Fryatta še hujša reč, kakor je bil slučaj Miss Cavellove. To je nemu vado resen dogodek, čigar pomen se ne more pretiravati. Pred nami je treba imeti, da so v tistem času, ko je Fryattova ladja baje upadla nemško podmarnko, nemške boje ladje napadale trgovske barko zaverznikov brez vsakega svabila."

Resnica je, da ni tekmo vojne nobena dežela s svojimi sramotni obsodbami izvala toliko senzacije, kakor Nemčija — odstevši odno Avstrijo. Tudi če bi se Fryattovo dejanje, o katerem ne vemo, če je bilo dokazano, po mednarodnem pravu lahko smatralo za nedopustno, ne bi bila nemška nobena posebna nesreča, če bi bilo nemško vojno sodišče upustilo sramotno obsodbo.

Nezadovoljnost na Irskem.

Irška revolucija, ki bi jo bilo gotovo pozdravile simpatije vseh svobodoljubnih ljudi, če ne bi bila uprizorjena tako dilematično, da je mo rada propasti in če ne bi bila služila bolj namenom Nemčije kakor irskega naroda, je bila prenehanja. Angleška vlada je storila velikansko napako, da je porabila svojo znanje za masševanje in dovolila, da so se izvršile sramne obsodbe vojskih sodišč nad vjetimi revolucionarnimi voditelji.

Pa zakonu je Anglija seveda imela pravico soditi. Ampak včas ni le barbarično, temveč tudi nespametno, če se izrablja formalna pravica in prezira, da se v življenju narodov ne pisane pravice, ki pa vendar stoji nad vsimi pisanimi. Anglija je dala izvršiti sramne obsodbe nad ljudmi, ki niso zagrešili nič drugega, kakor da so se baje jevali za svobodno svojega naroda, storila je to v času, ko sama anglaša, da se bojujejo njene armade za osvoboditev zatiranih narodov. Tudi kdor se ni strajgal z irsko revolucijo, je moral simpatizirati z živimi angleške vladne masševanosti in obsojati krivobestnost njenih vojnih sodišč.

Na irski narod so morale te krvave sodbe vplivati kakor vsako nasilstvo.

Potem je Anglija nekoliko popravila svojo veliko napako. Lloyd George je dal naloge, da poizkus neredi razmere na Irskem. Naj se sodi o tem moču, kakorkoli se boče, to se mu mora vendar priznati, da ima politične sposobnosti, kakršnih se na evropskem kontinentu ne najde mnogo. Marsikaterega njegovega dela ne bo mogel odobriti socialist, ali demokracija ni Lloyd George prazna beseda za okrasek, kakor nestetični političarjem našega časa. Tudi na Irskem ni nastopil kot gospodar, kot zastopnik zagovornice si le, ampak kot diplomat, ki išče spravo, kot zastopnik stranke, ki se pogaja z drugo stranko.

Res je dosegel sporazum, s katerim so bili tudi zastopniki irskih strank zadovoljni. Če se v znanje velikansko nasprotstvo med Irci in Angliji v poštev, je bil to velik uspeh.

Zdi se pa skoraj tako, kakor da hooejo v Londonu zapraviti, kar je Lloyd George v Dublinu dosegel. Vodja irske nacionalistične stranke John Redmond je zadnji teden poslal svarilo ministrukemu predsedniku Asquithu in vojnemu ministru Lloyd Georgeu, katero je potem tudi objavil. Redmond pravi, da povzroča zavlačevanje narčta o irski avtonomiji na Irskem zelo resen položaj. V svojem spisu izvaja:

"Po mojem mnenju omenjega vsako nadaljnje zavlačevanje in odlašanje objave in razprave narčta spravo na podlagi obljub, ki nam jih je dal Lloyd George. Ko so nam bile dotične pogodbe predložene, smo bili naprošeni, naj s čim večjo anglijo preično razpoloženo, ki vladna na Irskem med našimi vojaki. Polagalo se nam je na sree, da je zadeva z vsakega stališa sila nujna, ker se more predloga le s pospešitvijo stlačiti skozi parlament; reklo se nam je, da so na koekli interesi ne le Irske, ampak vse britske države.

"Mi smo že pred tremi tedni izvršili tisti kos dela, ki je odpadel na nas, in kljub velikim težavam smo dosegli soglašanje svojih prijateljev na Irskem. Od tega časa se je pa storilo malo ali pa nič, in iz nekakšnega zagonetnega razloga ni ta zadeva, ki je bila pred petimi tedni tako nujna, še do današnjega dneva rešena. Smatram torej za svojo dolžnost, da pojasnim vladi, da bi bilo daljnje zavlačevanje nedopoldno in izrekam svoje

Angleška vlada se postavlja na stališče, da je bilo Fryattovo dejanje, tudi če je dokazano, popolnoma opravičeno. Napad trgovske ladje na sovražno podmarnko, pravi angleška vlada, je obrambno dejanje; kajti če trgovska ladja s takim napadom ne prisli podmarnko, da se pogrozne, jo bo podmarnka gotovo uničila. Vsaki ladji pa se mora priznati pravica, da se varuje in brani uničenja.

S strogo pravniskega stališa bo težko rešiti to vprašanje; mednarodne pogodbe ne jemljejo posebne obzira na podmarnke, ker je to nova vrsta ladij, s katerimi se ni bilo nobenih izkušenj, ko so se sklepale pogodbe o vojskovanju na morju. Ali če govori nemško uradno poročilo o franktirerstvu v zvezi s trgovsko ladjo, je to nitno mošanje pojmov. Franktirerji ("prosti streli") so se pojavili v vojni l. 1870—71. Bili so nekaj takega kakor prostovoljna črna vojska. Nemoi so jih pa smatrali za civiliste, ki nimajo pravice, da bi se vojskovali, in kdor izmed njih jim je prisel v roke, je bil brez ceremonij postavljen obzid in ustreljen.

Pri trgovski ladji je treba vpoštevat, da ni v vojni neprizadeta, kakor je baje neprizadeto civilno prebivalstvo. Vsaka trgovska ladja je v nevarnosti, da jo katerakoli sovražna ladja vjame ali pa uniči. Torej je zelo direktno prizadeta, in če poseže v vojno, se ne more govoriti o franktirerstvu.

Kdor ve, da bo gotovo napaden, če se mu ne posreči, da na kakšen način prepreči napad, se mu pač ne sme zameriti, da to res poizkusi. Trgovska ladja nima torpeda; ali če se zaleti v podmarnko, jo lahko potopi. To bo sicer zelo težko izvedla, zakaj podmarnka se lahko hitro pogrezne. To je tisti uspeh, ki ga bo tak zalet navadno dosegel. In če se to vpošteva, tedaj res izgleda, da je to čim obrambe. Ali če nič drugega se, je vsaj zelo dvomljivo, če se sme tak zalet smatrali za dejanje proti vojnim pravilom. In kjer je možno dvom, je sramna kazen nedopustna.

Brez obzira na to, da je moderno mislečo človek sploh nasprotnik sramne kazni, je bila torej usoditev kapitana mnogo bolj podobna masševanju kakor kazni. Vsaka usmrtno je barbarično, to je bilo povrh še nezmiselno in provokatorično.

Redmondovo svarilo je zelo razumljivo. Ne le da zakon za irski parlament se ni predložen, ampak pred kratkim je lord Lansdowne izjavil, da je smatral doboče, ki jih bo ta zakon obsegal, za definitivne. Vse prejšnje vesti so pa dejale, da bo veljal zakon eno leto po vojni, medtem se pa sklicne konferenca vseh britanskih dežel, ki uredi razmere vse države za bodonost, in ob tej priliki naj se uredi tudi definitivni položaj Irske.

V Londonu bi lahko ovrgli Lloyd Georgevo pogodbo. Moč imajo, ker so Angliji v večini napram Ircem. Ali to je eden tistih slučajev, v katerih nima načelo večine nobene veljave. Med Angliji in Irci so nasprotja, ki jih hočejo odpraviti. To se ne more doseči drugače, kakor s pogodbo, ki zadovolji oba dela. Tu ne more biti vprašanje, na kateri strani je večina, na kateri pa manjšina. Angliji so eno, Irci so pa tudi eno. In le, če se doseže sprava, s katero sta sporazumna oba dela, je to res sprava in se lahko pravi, da je irsko vprašanje rešeno. Karkoli sklenejo Angliji z močjo svoje večine proti volji Ircem, bo de Irci smatrali za vsiljen odlok, in irsko vprašanje ostane nerešeno.

Pevičnost zahteva, da se da Ircem avtonomija. Seveda je pravica v naši družbi zelo akademčna beseda. Ali interesi Velike Britanije tudi zahtevajo, da se reši irsko vprašanje in odstrani nevarnost, ki tli v njem. To je tisto, na kar bi morala angleška vlada misliti; in če misli na to, bo razumela irsko svarilo.

O položaju na Turškem imajo v Washingtonu zadostno poročilo, ki pravi: Vse zlato je izginilo. Vlado bankovci so edini denar, ki je v prometu. Katera razsaja kljub vsem ukrepom, ki so bili storjeni, da bi se bolezen omejila in zatrla. Letina je zaostala daleč za normalno in pridelek mora ostati doma, da ima ljudstvo kaj hrane. Na erigeradskih aliabih je ljudstvo viharno podzavljalo nekatero angleške in ruske vjetnike.

Nemška vlada absolutno ne mara ljudi, ki ne soglašajo z njo. Ampak podaviti vendar ni mogoe vseh ljudi, ki imajo drugačno mnenje; zdi se namreč, da jih je preveč. Zato pa vendar visoka vlada ne obupa. V Liebkechtovem služaju je pokazala en način, kako se zna iznebiti nepriljubljenih ljudi. Sedaj je iznašla nov način iz Berna poročajo, da so nemške oblasti ustanovile vojski tabor za nepriljubljene ljudi. Zadnji pondeljek je izšlo povelje, po katerem so predvsem uradniče socialističnega lista "Leipziger Volkszeitung" spravili tja. Uredniki ostanajo tam internirani do konca vojne. V Elberfeldu so prijeli več odličnih članov socialno demokratske stranke in so jih tudi odpeljali v ta tabor. — Tako ravna jo z ljudmi, katerim ne morejo očitati nobenega progresha, nobena zbirna, z ljudmi, katerih ne morejo tožiti. Dovolj je, da ne mislijo tako kakor Bethmann Hollweg. Zadnji ostanki svobode so torej poginili v Nemčiji.

ZA POLJAKE.

Predsednik Wilson se poteguje za stradaloe Poljake. Medtem ko pripoveduje državni zakladničar Helfferich v Berlinu, kakšne čudeže je Nemčija storila v zasadeni Poljski, pripovedujejo vse vesti iz drugih virov o strašni bedi, ki vlada v deželi. Amerika bi rada pomagala Poljakom s hrano. Ampak med Ameriko in Poljsko je mnogo drugih dežel, preko katerih bi moralo vse, kar se pošlje tja. In v tem je križ. Evropske države se ne morejo pogoditi, da bi prisel živeč zanesljivo na Poljsko in da bi služil le svojemu namenu. Zavezniki nočejo dovoliti, da bi se hrana pošiljala na Poljsko, a da bi jo porabila nemška vojska. Nemčija pa ni dala takih garancij, da bi se zavezniki z njo zadovoljili. In zato morajo Poljaki dalje stradati.

Sedaj se je Wilson poslužil "heroičnega" sredstva. Pisal je osebnemu angleškemu kralju, francoskemu predsedniku, nemškemu kaiserju, ruskemu carju in avstrijskemu cesarju, naj omogočijo, da pomaga Amerika Poljakom.

Če to ne bo imelo uspeha, izgubi nemara tudi Wilson zaupanje v evropske vladarje.

Vojna prosperiteta.

Dne 26. julija je odplul iz New Yorka v Liverpool parnik "Baltic", last družbe White Star Line, natovljen v vseh oddelkih z 18.500 tonami streliva. Razum tega vozi deset aeroplanov in dvajset tovornih avtomobilov po šest in pol ton na Angleško. To so največji tovorni avtomobili, kar jih je bilo doslej eksportiranih.

Mehiški delavci.

Železniška družba Chicago and Alton je izgubila zadnji čas mnogo delavcev. Imela je posebno Italijane zaposlene, in izmed teh se jih je mnogo izselilo v domovino. Zdad valbi družba mehiske delavce. Ali ne gre ji za to, da bi na ta način pospešila zblizanje med Ameriko in Mehiko. Pravi, da Mehikani radi zapušajo deželo, kjer sledi revolucija revoluciji. Glavno je pa to, da so prav tako delavci kakor Italijani, ampak — cenejši!

Podraženi časopisi.

Časniški papir se je tekomo vojne zelo podražil. Tudi cene drugega časniškega materialja so se povišale. Posledice se opažajo. Vlado uradniki so pred kratkim napovedovali, da ne bo kazalo časopisom nič drugega, kakor povišati naročnino in eene oglasov; zlasti so dejali, da časopisov po 1 cent kmalu ne bo več. To se polagoma že uresničuje. Milwaukee Free Press se bo od 7. avgusta dalje po aliab prodajala po 2 centa, "Republic" v St. Louisu pa že od 1. avgusta dalje. Kmalu bodo sledili drugi.

Postne hranilnice.

Zadnji mesec se so vloge v postnih hranilnicah Zedinjenih držav povišale skoraj za dva milijona dolarjev, približno dvakrat toliko, kolikor v enakem mesecu leta 1915. New York stoji seveda na prve mestu; tam znašajo vloge 18.138.452 dolarjev, prirastek pa \$454.800; v Brooklynu so se vloge pomnožile za \$164.755, v Pittsburghu za \$80.938, v Chicagu za \$72.831, v Bostonu za \$57.006, v Clevelandu za \$50.324. — Za tiste, ki imajo vloge, so to čisto prijetne vesti; ampak v Zedinjenih državah je še vedno mnogo več tistih, ki jih nimajo.

Vsega skupaj so v Zedinjenih državah 7702 postne hranilnice, všteti Alasko, Portorico in Havaj. Vlagatelj je okrog 600.000. Najbolj priljubljene so postne hranilnice v velikih mestih. Le osem post ima čez milijon vlog vsaka, in sicer New York, Chicago, Boston, Detroit, Pittsburgh, San Francisco in Portland, Ore. Teh osem hranilnic ima 42 odstotkov vseh vlog.

Salvation Army.

Takozvana rešilna armada v Zedinjenih državah ima 8.333.189 dolarjev premoženja. Tako poročajo njeni uradniki, proseči vrhovno sodišče v Brooklynu, da si smejo izposoditi večjo svoto na vknjžbo. Zemljiška posest je vredna 6.846.051 dolarjev, osebnost na 1.507.128 dolarjev. Dolgov je 4.256.637 dolarjev, od tega skoraj 1.500.000 nezavarovanega.